

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3CoKR/50/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4122206092
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Paulína Pacherová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:4122206092.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Paulíny Pacherovej a členov senátu JUDr. Borisa Tótha a JUDr. Ľubice Břouškovéj, v právnej veci žalobcu: BENCONT COLLECTION, a. s., Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 47 967 692, právne zast.: Advokátska kancelária JUDr. Veronika Doláková, PhD., s.r.o., Martinčekova 13, 821 01 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 50 361 368, proti žalovanej: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt A. C. XXX/XX, XXX XX D., zastúpená advokátkou: JUDr. Mariana Zavacká, Nádvorie Európy 32/3, 945 01 Komárno, IČO: 35 610 760, o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 27Odi/6/2022-116 zo dňa 17.04.2023, pomerom hlasov 3 : 0, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Nitra č. k. 27Odi/6/2022-116 zo dňa 17.04.2023 potvrdzuje.
- II. Žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu o zrušenie oddĺženia žalovanej. Nestotožnil sa so skutkovými a právnymi tvrdeniami žalobcu o nepoctivom zámere žalovanej, ktorý videl v naplnení zákonných dôvodov zrušenia oddĺženia podľa § 166 ods. 1 a § 166g ods. 2 písm. c), f), h) zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZKR“). V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že žalobca pohľadávku voči žalovanej nadobudol postúpením od pôvodného veriteľa Poštovej banky a.s. (Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 06.10.2016). Právnym dôvodom záväzkového vzťahu je zmluva o úvere uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou.

Naplnenie dôvodov zrušenia oddĺženia žalobca videl v tom, že žalovaná v čase podania návrhu nebola platobne neschopná. Pred vyhlásením konkurzu pohľadávku žalobcu splácala prostredníctvom zrážok zo mzdy v pravidelných splátkach. Žalovaná bola zamestnaná a zo svojho príjmu mohla uhrádzať pohľadávku žalobcu, ako aj ďalších veriteľov. Podľa žalobcu preto u žalovanej, keďže dosahovala príjem, nevznikol stav platobnej neschopnosti z dôvodu objektívnej nemožnosti, ale z vlastného subjektívneho rozhodnutia, pričom v takomto prípade ide o zneužitie inštitútu oddĺženia. Žalovaná nereagovala na predžalobnú výzvu žalobcu na preukázanie svojho poctivého zámeru, a teda neprejavila úprimnú snahu riešiť svoje dlhy. Po vyhlásení konkurzu nevykonala v prospech žalobcu žiadne úhrady záväzku, hoci na jej strane nedošlo k žiadnej zmene okolností (je ďalej zamestnaná bez zmeny životných nákladov). Po podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu neprejavila úprimnú snahu riešiť svoje dlhy v medziach svojich možností.

1.1. Prvoinštančný súd po zistení existencie zákonných podmienok aktívnej legitímácie žalobcu, dospel na základe zisteného skutkového stavu k právnemu záveru o nedôvodnosti žaloby.

Poukázal na to, že žalovanej boli (od júla 2018 do decembra 2019) vykonávané zrážky zo mzdy na splácanie úverov (aj iných ako bol úver poskytnutý žalobcom, resp. jeho právnym predchodcom). Po zrážkach na zdravotné a sociálne poistenie a vykonaní zrážok zo mzdy na úhradu úverov bola žalovanej v uvedenom období vyplácaná na účet suma priemerne 445,67 Eur mesačne.

Konkurz s oddĺžením bol vyhlásený uznesením Okresného súdu Nitra č. k. 28Odk/221/2019-18 zo dňa 20.11.2019 a k jeho zrušeniu došlo 08.09.2022 (zverejnením oznamu správcu v Obchodnom vestníku č. 173/2022) po splnení rozvrhu výťažku v sume 1.770,- Eur, dosiahnutého speňažením majetku žalovanej. Uviedol, že platobná neschopnosť je nevyhnutnou podmienkou (conditio sine qua non) oddĺženia konkurzom. Vychádzajúc z náležitostí návrhu na vyhlásenie konkurzu, je doklad o vedení exekučného konania alebo obdobného vykonávacieho konania fakticky jediným dôkazom, ktorý sa týka preukázania platobnej neschopnosti dlžníka.

Súd prvej inštancie s poukazom na ust. § 3 ods. 2 posledná veta v spojení s § 166 ods. 3 a § 167 ods. 2 písm. f) ZKR ustálil, že v prípade (oddĺžovacieho) konkurzu nastáva zákonná vyvrátiteľná domnienka platobnej neschopnosti dlžníka, založená na tom, že peňažnú pohľadávku nemožno voči dlžníkovi vymôcť exekúciou vtedy, ak túto nemožno vymôcť v exekúcii, v ktorej od vydania poverenia na vykonanie exekúcie do podania návrhu na vyhlásenie oddĺžovacieho konkurzu uplynul aspoň jeden rok.

Žalovaná v konaní o oddĺženie konkurzom preukázala, že od 15.08.2014 bola na jej majetok vedená exekúcia na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 9Er/896/2014, ktorá v čase podania návrhu na vyhlásenie oddĺžovacieho konkurzu trvala už viac ako 5 rokov. V konaní o oddĺžení pritom vyšlo najavo, že na žalovanú bola vedená aj iná exekúcia, a to na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 6Er/570/2016, ktorá teda v čase podania návrhu na vyhlásenie oddĺžovacieho konkurzu trvala najmenej 2 roky.

Pri posúdení právnej otázky platobnej neschopnosti žalovanej poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obdo/18/2022 z 31.01.2023 aplikovateľné v prejednávanej veci (čl. 2 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok – ďalej len „CSP“), v ktorom dovolací súd riešil právnu otázku, či je dlžník pri oddĺžení platobne neschopný a či má poctivý zámer, ak jeho pohľadávka bola (v čase oddĺženia) úspešne vymáhaná v exekučnom konaní (zrážkami zo mzdy). Ako vyplýva z citovaného rozhodnutia dovolacieho súdu (bod 49., 53.) platobná neschopnosť dlžníka sa posudzuje komplexne, teda nielen jednotlivjej pohľadávky a schopnosti túto (hoci aj dlhodobo) uhrádzať, použitím len matematického výpočtu, bez zohľadnenia ostatných sociálnych a ekonomických súvislostí tak, ako to zo zákona jednoznačne vyplýva. Samotná existencia pracovnoprávneho vzťahu a príjmu dlžníka ešte neznamena, že tento spĺňa podmienku platobnej schopnosti, vzhľadom na výšku pohľadávky žalobcu, iných záväzkov a existencie finančného majetku žalovanej.

Rovnako čiastočná úhrada pohľadávky (či už v rámci exekúcie zrážkami zo mzdy, alebo dobrovoľne zrážkami zo mzdy) ešte nepreukazuje existenciu platobnej schopnosti dlžníka v čase podania návrhu na oddĺženie, ale naopak, tento stav preukazuje len tú skutočnosť, že dlžník nedisponoval žiadnym finančným majetkom, ktorý by bol spôsobilý na úhradu celej pohľadávky žalobcu.

Súd prvej inštancie poukázal i na zistenia a závery správcu ohľadne majetku žalovanej, ktorý nedosahoval ani hodnotu potrebnú na splatenie aspoň jedného zo splatných peňažných záväzkov žalovanej. Výška do konkurzu prihlásených pohľadávok veriteľov v sume 25.348,35 Eur ďaleko presahovala hodnotu majetku žalovanej, pričom porovnaním zoznamu veriteľov v návrhu na vyhlásenie konkurzu a správ správcu so zoznamom do konkurzu prihlásených veriteľov vyplýva, že viacerí z nich si pohľadávky ani neprihlásili, čo odôvodňuje záver, že skutočná hodnota záväzkov žalovanej bola ešte vyššia. Na uvedenom základe dospel k záveru, že žalovaná v čase podania návrhu bola platobne neschopná a žalobca neunesol dôkazné bremeno tvrdenia o naplnení podmienky § 166g ods. 2 písm. f) ZKR.

1.2. Vo vzťahu k skutkovým tvrdeniam žalobcu o posudzovaní poctivého zámeru podľa § 166g ods. 1 ZKR (t. j. správanie sa dlžníka po podaní návrhu na vyhlásenie oddĺžovacieho konkurzu alebo na určenie splátkového kalendára, z ktorého možno usudzovať, že vynaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností), súd prvej inštancie uviedol, že i v tomto smere zaťažuje dôkazná povinnosť žalobcu, ktorý ju ani v tomto tvrdení neunesol.

Poukázal na to, že úmyslom zákonodarcu nebolo dlžníka, ktorý má po oddĺžení príjem (napr. zo zamestnania, ako je tomu aj v prejednávanej veci), bez ďalšieho zaťažiť povinnosťou naďalej uhrádzať aspoň časť z príjmu zo zamestnania svojim veriteľom na uspokojenie (v dôsledku oddĺženia) nevymáhateľného dlhu, čo potvrdzuje aj dôvodová správa novelizácie zákona č. 377/2016 Z.z. Táto povinnosť dlžníkovi vzniká len v prípade nie nepatrného dedenia, daru alebo výhry zo stávky alebo hry, kde je povinnosťou dlžníka aspoň polovicu takéhoto zdroja ponúknuť dobrovoľne veriteľom na uspokojenie nevymáhateľného dlhu, a to je podstatný rozdiel oproti príjmu získanému zo zamestnania.

Prvoinštančný súd opätovne zdôraznil, že bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno je na žalobcovi ako oddĺžením dotknutom veriteľovi.

Nemožno pritom prehliadnuť, že po skončení konkurzu dlžník v zásade nedisponuje žiadnym majetkom, a preto je nevyhnutné, aby mal zabezpečený pravidelný príjem, ktorý mu umožní tzv. "Fresh start".

Z právnej úpravy tohto kritéria poctivého zámeru dlžníka podľa § 166g ods. 1 ZKR vyplýva, že úmyslom zákonodarcu bolo, aby v prípade určitého mimoriadneho príjmu, získaného bez poskytnutia protihodnoty dlžníkom (t. j. nie v dôsledku protiplnenia spočívajúceho napr. vo výkone práce), poskytol dlžník časť takéhoto príjmu na uspokojenie časti v dôsledku oddĺženia nevymáhateľných dlhov. Naplnenie uvedeného zámeru zákonodarcu by mohlo nastať, ak by dlžníkovi bola napr. vyplatená určitá mimoriadna odmena, podstatne prevyšujúca priemerný plat. V prejednávanej veci žalobca žiadny takýto mimoriadny príjem žalovanej zo zamestnania netvrdil a ani nebol preukázaný. Doplnil, že nezistil existenciu žiadnych okolností podľa § 166g ods. 3 a 4 ZKR, v prípade výskytu ktorých by mal prihliadať na skutočnosti ovplyvňujúce poctivý zámer u dlžníka prísnejšie, resp. miernejšie.

1.3. Pokiaľ ide o tvrdenia žalobcu v žalobnom návrhu o nepoctivom zámere žalovanej z právneho dôvodu podľa § 166g ods. 1 písm. c) a h) ZKR, súd prvej inštancie uviedol, že žalobca ich v žalobe označil len ich normatívnym pomenovaním, bez uvedenia akýchkoľvek substancovaných skutkových tvrdení, z ktorých tieto právne dôvody nepoctivého zámeru vyvodzuje (na rozdiel od ostatných dôvodov nepoctivého zámeru - o tom, že žalovaná nebola platobne neschopná a že po podaní návrhu nevynaložila úprimnú snahu riešiť svoj dlh v rámci svojich možností, vo vzťahu ku ktorým uviedol žalobca substancované skutkové tvrdenia), teda neuniesol vo vzťahu k týmto dôvodom ani bremeno tvrdenia ako následku nesplnenia procesnej povinnosti substancovane tvrdiť (§ 150 ods. 1 CSP), čo bez ďalšieho vylučuje dôvodnosť žaloby v tejto časti.

1.4. Na základe zisteného skutkového stavu preto žalobu zamietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol, prostredníctvom právneho zástupcu, v zákonnej lehote odvolaním žalobca (ďalej aj „odvolateľ“) z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) zákona č. 160/2015 CSP. V odvolacej argumentácii uviedol, že sa nestotožňuje s právnym záverom súdu prvej inštancie o nedôvodnosti žaloby.

Žalobca zastával názor, že súd prvej inštancie nedostatočným spôsobom preskúmal predmetný prípad, nakoľko, ak by zhodnotil príjem žalovanej, a teda jej schopnosť uhrádzať jej záväzky a výšku jej záväzkov, dospel by k záveru, že žalovaná by mohla splatiť všetky jej záväzky v celosti za niekoľko rokov, a to pri mesačnej splátke vo výške 250,- Eur voči všetkým veriteľom, pričom by jej ešte ostala nemalá výška finančných prostriedkov na úhradu jej mesačných výdavkov.

Podľa odvolateľa z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obdo/18/2022, na ktoré odkázal súd prvej inštancie, naopak možno vyvodiť, že ak by aj čiastočnými úhradami bolo možné vysloviť záver o tom, že dlžník môže svoje dlhy splatiť, v takom prípade je spochybnený poctivý zámer dlžníka a jeho platobná neschopnosť. A práve na uvedené sa snaží žalobca poukázať, že bolo v možnostiach žalovanej splatiť jej záväzky. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že príjem žalovanej nebol nízky, pričom pri mesačnej splátke vo výške 250,- Eur, by žalovaná splatila svoje záväzky v celosti za 8 rokov, a to voči všetkým jej veriteľom. Žalobca podotýkal, že voči nemu žalovaná vykonávala platby niekoľkonásobne vyššie, a preto by mohla žalovaná vo svojej majetkovej situácii splatiť všetky svoje záväzky aj v skoršej dobe. Rovnako v otázke výšky záväzkov sa podľa odvolateľa nemožno zaoberať sumou pohľadávok neprihlásených veriteľov a je potrebné vychádzať z ich hodnoty zistenej v konkurzom konaní.

Vo vzťahu k právnemu záveru súdu prvej inštancie o platobnej neschopnosti žalovanej, odvolateľ uviedol, že túto nie je možné posudzovať podľa formálnych znakov vymedzených § 3 ods. 2 ZKR. Vedenie exekučného konania, v ktorom sa za obdobie 5 rokov nepodarilo vymôcť pohľadávku, nenapĺňa zákonné podmienky platobnej neschopnosti dlžníka stanovené v ust. § 3 ods. 2 ZKR, nakoľko „nevymoženie“ pohľadávky v spomenutom exekučnom konaní mohlo byť spôsobené nečinnosťou súdneho exekútora, a to nesprávne zvoleným spôsobom výkonu exekúcie alebo jeho nečinnosťou alebo neposkytnutím súčinnosti zo strany žalovanej ako povinnej. Nemožno rozhodnúť na základe skutočnosti, ktorá nie je z hľadiska skutkového stavu preverená a preukázaná.

Odvolateľ zotrval na názore, že žalovaná bola v čase podania návrhu na konkurz platobne schopná a zneužila inštitút oddĺženia. Poukázal na to, že jej majetková situácia sa po povolení oddĺženia zlepšila, čo je zrejme z jej vyššieho vymeriavacieho základu, preto bolo v jej možnostiach pokúsiť sa o vyriešenie jej záväzkov a prejavíť úprimnú snahu o ich vyriešenie, ktorú neprejavila, a to ani v minimálnom rozsahu.

S poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS/570/2016 namietal, že účelom oddĺženia nebola len ochrana dlžníkov (poskytnutie možnosti na „nový život“), ale aj ochrana veriteľov postihnutých oddĺžením. Na podporu svojho názoru poukázal i na rozhodnutie Okresného súdu Trnava sp. zn. 36Odi/4/2022, v ktorom sa zaoberal otázkou platobnej neschopnosti dlžníka s pravidelným príjmom zo zamestnania.

Odvolať mal za to, že dlžníka, ktorý má mesačný príjem cca 1.000,- Eur a výdavky cca aj 600,- Eur, nemožno zaradiť medzi platobne neschopného, nakoľko mu každý mesiac ostáva suma na čiastočnú úhradu a možno aj úplnú úhradu svojich dlhov. Práve na predmetnú skutočnosť poukazuje žalobca v predmetnom konaní, ako i v ďalších konaniach o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer. V odvolacom návrhu žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie alebo, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a žalobcovi prizná nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu, ktoré bolo doručené jej právnej zástupkyňi, nevyjadrila.

4. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 34 CSP v spojení s § 470 CSP), po preskúmaní obsahu spisu a napadnutého rozhodnutia v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania, po oboznámení sa s procesným postupom súdu prvej inštancie, dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

5. Podstatnou a pre rozhodnutie o odvolaní právne významnou otázkou bolo, či žalovaná ako dlžníčka pri oddĺžení mala/nemala poctivý zámer a či napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v právnom závere o nedôvodnosti žaloby o zrušenia oddĺženia je vecne správne. Na posúdenie tejto otázky, v rozsahu odvolateľom vymedzených dôvodov odvolania a odvolacej argumentácie, zameral odvolací súd preskúmanie rozhodnutia v odvolacom konaní.

6. Odvolací súd mal preukázané, že žalobca je aktívne legitimovanou osobou na podanie žaloby (návrhu) ako veriteľ, ktorý bol dotknutý oddĺžením. Žaloba smerujúca voči dlžníkovi (žalovanej) bola podaná na súde, ktorý rozhodol o oddĺžení v zákonnej lehote, do šiestich rokov od vyhlásenia konkurzu.

7. Žalovaná je fyzická osoba, dlžníčka, ktorej bola priznaná ochrana oddĺžením.

8. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

9. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Odvolací súd sa, vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu, stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie, ktorý sa dostatočne, jasne a zrozumiteľne vysporiadal a zodpovedal na všetky podstatné skutkové tvrdenia strán uvedené v procesnom útoke a obrane. Riadne a dostatočne zistil skutkový stav veci a tento správne skutkovo a právne vyhodnotil. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie riadne a dostatočne odôvodnil a zrozumiteľne uviedol podstatné úvahy, na ktorých založil právne záväzný výrok rozhodnutia.

11. Odvolací súd poukazuje na to, že účelom oddĺženia a zákonodarcom sledovaným zámerom zavedenia tohto inštitútu do ustanovení ZKR, bolo poskytnúť dlžníkovi v nepriaznivej ekonomickej a sociálnej situácii druhú šancu na slušný život zodpovedajúci štandardnej životnej úrovni, v ktorej je dlžník opätovne schopný zabezpečovať plnenie základných a iných bežných životných potrieb tak pre seba, ako aj pre členov svojej rodiny (najmä v prípadoch dlžníkov s maloletými deťmi).

12. Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Vykonaným dokazovaním mal prvoinštančný súd pri ex post kontrole poctivého záujmu žalovanej dostatočne preukázané, že žalovaná sa v čase podania návrhu na konkurz nachádzala v nepriaznivej ekonomickej a životnej situácii. Napriek snahe hradiť svoje záväzky, ich výška a rozsah pre žalovanú predstavovali ekonomicky nezvládnuteľný stav. Za uvedených okolností preto podanie návrhu na konkurz nemožno

považovať za zneužitie tohto inštitútu, konanie v nepoctivom zámere, ani za snahu zbaviť sa dlhov konkurzom bez existencie platobnej neschopnosti.

13. Z obsahu spisu, ako i nesporných tvrdení strán vyplývalo, že pohľadávka žalobcu (vzniknutá titulom úveru na bývanie poskytnutého právnym predchodcom žalobcu v roku 2009) bola voči žalovanej exekučne vymáhaná. V exekúcii trvajúcej od roku 2014 došlo k jej čiastočnému vymoženiu. Nie je možné opomenúť, že vzhľadom na narastajúce príslušenstvo a trovy exekúcie došlo k výraznému zvýšeniu pôvodnej sumy tohto dlhu žalovanej.

14. Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že úver na bývanie bol poskytnutý žalovanej a manželovi. Nezávládnutie finančnej situácie (ktorá vyústila k predaju nehnuteľnosti v BSM dražbou v prospech veriteľa VÚB, a.s.) viedlo k rozpadu manželstva. Žalovaná si zabezpečila nové nájomné bývanie s nájomom 340,- Eur mesačne. Napriek nepriaznivej životnej situácii však mala záujem svoje dlhy plniť, o čom svedčí aj nariadenie a vykonávanie exekučných zrážok zo mzdy. Z obsahu spisu možno vyvodiť, že žalovaná pohľadávku žalobcu (vzniknutú za trvania manželstva) splácala sama, čo tiež svedčí o jej snahe poskytnúť veriteľovi aspoň čiastočné plnenie, v rozsahu jej možností a nevyhýbať sa úhrade dlhu. Žalovaná predloženými listinnými dôkazmi (výplatný súpis mzdovej účtarne) preukázala, že po zrážkach zo mzdy jej na mesačné živobytie a úhradu všetkých svojich životných potrieb zostala suma od 430,- do 480,- Eur, ktorý stav trval minimálne rok pred vyhlásením konkurzu s oddĺžením.

15. Súd prvej inštancie mal vykonaným dokazovaním preukázanú aj skutočnosť, že žalobca nebol jediným a výlučným veriteľom žalovanej. Žalovaná mala podľa zoznamu veriteľov uvedených v návrhu na konkurz okrem žalobcu ešte ďalších siedmych veriteľov. Správcovi poskytovala súčinnosť. Zistený majetok žalovanej bol speňažený a v zmysle rozvrhu rozdelený na upokojenie prihlásených veriteľov (ako vyplýva i z údajov Obchodného vestníka č. 152/2022 z 08.08.2022).

16. Finančná a majetková situácia žalovanej z pohľadu odvolacieho súdu zakladá dôvodnosť a správnosť právneho záveru súdu prvej inštancie o platobnej neschopnosti žalovanej pre objektívnu nemožnosť uhrádzať svoje záväzky po splatnosti 180 dní.

17. Okolnosti kauzy (vzniknutú finančnú situáciu žalovanej a jej správanie sa pred podaním návrhu na konkurz, ako i po jeho podaní), ktorú súd prvej inštancie správne hodnotil vo vzťahu ku všetkým (súdu známym) záväzkom žalovanej voči jej veriteľom, posúdil a vyhodnotil správne.

18. Odvolací súd sa stotožňuje s právnym záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno svojich tvrdení, na ktorých postavil a založil dôvodnosť žaloby.

19. Odvolaciu argumentáciu žalobcu, že žalovaná z príjmu cca 450,- Eur, ktorý jej zostal po vykonaní exekučných zrážok, bola dostatočne spôsobilá hradiť záväzky voči žalobcovi a ostatným veriteľom, a tieto mohla v priebehu 8 rokov splatiť, odvolací súd hodnotí ako účelovú a právne irelevantnú obranu, bez schopnosti odvolateľa objektívne zhodnotiť a posúdiť situáciu žalovanej. Vnímajúc reálny ekonomický stav dlžníčky a náklady, ktorých vynaloženie je nutné na obstaranie bývania a základných životných potrieb, je živobytie zo sumy 450,- Eur mesačne nesporne na hranici chudoby. Skutkový stav zistený súdom prvej inštancie preukazuje objektívny stav platobnej neschopnosti žalovanej a dôvodnosť trvania jej oddĺženia.

20. Pokiaľ ide o argumentáciu žalobcu rozhodnutím Okresného súdu Trnava č. k. 36Odi/4/2022 zo dňa 23.11.2022, odvolací súd uvádza, že poukaz odvolateľa na časť súdneho rozhodnutia (výňatok z právnej argumentácie súdu), z ktorého nemožno vyvodiť komplexný a ucelený záver o zistenom skutkovom stave, okolnostiach a osobitostiach kauzy, ani o celom právnom závere konajúceho súdu, nemožno považovať za relevantnú a podstatnú právnu argumentáciu, ani judikačnú prax, na ktorú by mal odvolací súd prihliadnúť. Navyše, ako odvolací súd zistil zo svojej rozhodovacej činnosti, konanie, v ktorom bolo vydané predmetné rozhodnutie súdu prvej inštancie, nie je ani právoplatne skončené, žalobcom označené rozhodnutie je predmetom odvolania.

21. Napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je súladné a neodporuje ani záverom vysloveným v rozhodnutí Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS 570/2016, na ktoré odvolateľ poukázal. Záujmy dlžníka

(žalovanej) a veriteľa (žalobcu) z hľadiska dôvodnosti oddĺženia súd prvej inštancie posúdil dôsledne, dostatočne a vecne správne.

22. Odvolanie žalobcu nebolo spôsobilé spochybniť vecnú správnosť odvolaním napadnutého rozsudku. Odvolací súd preto s poukazom na uvedené skutočnosti napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

23. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalovanej ich náhradu voči žalobcovi nepriznal, nakoľko si tieto trovy neuplatnila a v odvolacom konaní jej ani žiadne trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).